

sygn. akt

SĄD REJONOWY
Poznań - Grunwald i Jeżyce
w Poznaniu
V Wydział Pracy
60-179 Poznań, ul. Kamiennogórska 26
tel. (061) 65 85 103, fax (061) 65 85 101

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu Wydział V Pracy
w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Nawrocki

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2013 r.

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa **K** **S**

przeciwko **R** **spółka komandytowa w S**

o wynagrodzenie

ustosunkowując się do pisma Prokuratora Generalnego z dnia 20 grudnia 2012 r.

postanowił

podtrzymać dotychczasowe stanowisko w sprawie wyrażone w pytaniu prawnym z dnia 8 sierpnia 2012 r., uzupełnionym postanowieniem z dnia 30 października 2012 r. i przedstawić dodatkową argumentację na poparcie tego stanowiska

/-/ Maciej Nawrocki

Uzasadnienie

Stanowisko Prokuratora Generalnego przedstawione w piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r. wskazuje na konieczność przedstawienia uzupełniającej argumentacji na poparcie stanowiska Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (dalej: Sąd) wyrażonego w pytaniu z dnia 8 sierpnia 2012 r., uzupełnionym postanowieniem z dnia 30 października 2012 r.

(1)

Należy podkreślić, że przedmiotem pytania prawnego postawionego przez Sąd jest kwestia zgodności z Konstytucją art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2002 r. nr 200 poz. 1679 ze zm.; dalej: ustawa o minimalnym wynagrodzeniu za pracę), który definiuje wynagrodzenie pracownika, stanowiące punkt odniesienia do porównania go z wynagrodzeniem minimalnym, poprzez odesłanie do *zasad statystyki zatrudnienia i wynagrodzeń*.

Nie jest natomiast przedmiotem pytania prawnego, ani przedmiotem poszczególnych zarzutów konstytucyjność rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 marca 2012 r. w sprawie określenia wzorów formularzy sprawozdawczych, objaśnień co do sposobu ich wypełniania oraz wzorów kwestionariuszy i ankiet statystycznych stosowanych w badaniach statystycznych ustalonych w programie badań statystycznych statystyki publicznej na rok 2012 (Dz. U. z 2012 r. poz. 446; dalej: rozporządzenie z dnia 7 marca 2012 r.), ani rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 2011 r. w sprawie określenia wzorów formularzy sprawozdawczych, objaśnień co do sposobu ich wypełniania oraz wzorów kwestionariuszy i ankiet statystycznych stosowanych w badaniach statystycznych ustalonych w programie badań statystycznych statystyki publicznej na rok 2011 (Dz. U. z 2011 r. Nr 83, poz. 453; dalej: rozporządzenie z dnia 1 kwietnia 2011 r.).

Już w uzasadnieniu pytania z dnia 8 sierpnia 2012 r. Sąd stwierdził jednoznacznie, że nie ma podstaw do kwestionowania konstytucyjności wzmiankowanych rozporządzeń, których przedmiotem jest regulacja materii statystyki publicznej. Sąd kwestionuje natomiast zgodność z Konstytucją swoistego odesłania definicyjnego do regulacji zawartych w owych rozporządzeniach, odesłania sformułowanego w art. 6 ust. 4 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

Z powyższych względów chybione są zarzuty pomieszczone na str. 18-20 pisma Prokuratora Generalnego z dnia 20 grudnia 2012 r. Należy zaakcentować, że w treści pytania prawnego z dnia 8 sierpnia 2012 r. Sąd przywołał rozporządzenie z dnia 7 marca 2012 r. jedynie po to, by wskazać, jaki akt normatywny *aktualnie* wprowadza do porządku prawnego pojęcie *zasad statystyki zatrudnienia i wynagrodzeń*, a nie po to, by dochodzić stwierdzenia niekonstytucyjności owego aktu normatywnego. Marginalnie dostrzec należy, że przywołanie w pytaniu prawnym w tym samym miejscu i z tą samą motywacją rozporządzenia z dnia 1 kwietnia 2011 r. mogłoby ewokować wniosek o umorzenie postępowania przez Trybunał Konstytucyjny, wobec utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego.

(2)

Zarzuty sprzeczności z Konstytucją art. 6 ust. 4 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę wyartykułowane w pytaniu prawnym z dnia 8 sierpnia 2012 r. mają dwojaką naturę.

Po pierwsze, Sąd sformułował zarzuty niekonstytucyjności tego przepisu, wobec niespełnienia wymogu określoności prawa (jako wzorzec kontroli konstytucyjnej wskazano art. 2 Konstytucji – pkt (2)(2)(1) uzasadnienia postanowienia z dnia 8 sierpnia 2012 r.) oraz wobec naruszenia zasad formułowania delegacji ustawowych (jako wzorzec kontroli konstytucyjnej wskazano art. 92 ust. 1 Konstytucji – pkt (2)(2)(3) uzasadnienia postanowienia z dnia 8 sierpnia 2012 r. oraz postanowienie z dnia 30 października 2012 r.).

Po drugie, równolegle z powyższymi, Sąd sformułował również zarzuty odnoszące się do meritum *zasad statystyki zatrudnienia i wynagrodzeń*, w zakresie w jakim, zgodnie z art. 6 ust. 4 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, mają one znajdować zastosowanie do porównania wynagrodzenia pracownika z wynagrodzeniem minimalnym (jako wzorce kontroli konstytucyjnej wskazano art. 32 ust. 1, art. 65 ust. 4 oraz art. 66 ust. 2 Konstytucji – pkt (2)(2)(2) i (2)(2)(3) uzasadnienia postanowienia z dnia 8 sierpnia 2012 r.).

Wobec powyższego, nietrafne jest stwierdzenie zawarte na str. 20 pisma Prokuratora Generalnego z dnia 20 grudnia 2012 r., że zachodzi wewnętrzna sprzeczność pomiędzy zarzutem przedstawionym w petitum pytania prawnego a jego uzasadnieniem. W sentencji postanowienia z dnia 8 sierpnia 2012 r. jako wzorce kontroli przywołano przepisy Konstytucji adekwatne do wszystkich stawianych zarzutów – zarówno mających naturę „formalną” (tj. odnoszących się do konstrukcji swoistego odesłania, którą ustawodawca posłużył się w art. 6 ust. 4 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę – art. 2 i art. 92 ust. 1 Konstytucji), jak i do zarzutów odnoszących się do meritum *zasad statystyki zatrudnienia i wynagrodzeń* w zakresie w jakim, zgodnie z art. 6 ust. 4 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, mają one znajdować zastosowanie do porównania wynagrodzenia pracownika z wynagrodzeniem minimalnym (art. 32, art. 65 ust. 4 i art. 66 ust. 2 Konstytucji). Wszystkie te zarzuty rozwinięto w uzasadnieniu postanowienia z dnia 8 sierpnia 2012 r. Nietrafne jest zatem stwierdzenie o wewnętrznej sprzeczności. Należy raczej mówić o równoległym wyartykułowaniu zarzutów różnej natury.

(3)

Chybiony jest argument Prokuratora Generalnego, jakoby nawet wyeliminowanie w całości odesłania z art. 6 ust. 4 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę do *zasad statystyki zatrudnienia i wynagrodzeń* nie pozwoliło Sądowi pominąć kwoty przysługującego powódce ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy przy obliczaniu jej wynagrodzenia, celem porównania z wynagrodzeniem minimalnym za pracę (str. 19-21 pisma Prokuratora Generalnego z dnia 20 grudnia 2012 r.). Rozwijając ten argument Prokurator Generalny przywołał treść art. 6 ust. 5 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, który nie wymienia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wśród składników wynagrodzenia, których nie uwzględnia się przy obliczaniu wysokości minimalnego wynagrodzenia. Prokurator Generalny wskazał, że Sąd nie podniósł zarzutu pominięcia ustawodawczego i nie zakwestionował art. 6 ust. 5 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

Argumentacja Prokuratora Generalnego jest zbudowana na interpretacji art. 6 ust. 4 i 5 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę obciążonej pewnym zawikłaniem terminologicznym. Zgodnie z prawem pracy, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy przewidziany w art. 171 § 1 kodeksu pracy nie jest składnikiem wynagrodzenia za pracę, innymi słowy nie wchodzi w zakres pojęcia „wynagrodzenie”.

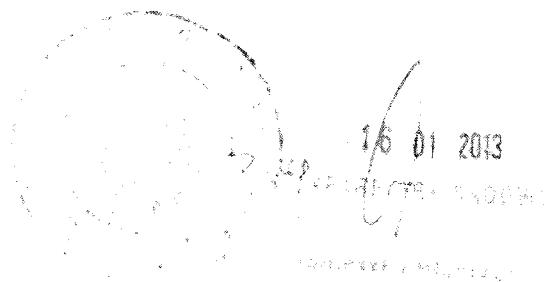
Dopiero zawarte w art. 6 ust. 4 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę odesłanie do *zasad statystyki zatrudnienia i wynagrodzeń* i zawartej w owych zasadach definicji *wynagrodzeń osobowych* pozwoliło ustawodawcy objąć ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy zakresem pojęciowym sformułowania „wynagrodzenie”. Bez tego zabiegu legislacyjnego ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy – podobnie jak inne świadczenia pracownicze nie będące „wynagrodzeniem” *sensu stricto* w rozumieniu art. 22 § 1 i art. 78 kodeksu pracy, czyli nie będące świadczeniem wzajemnym pracodawcy, odpłatą za pracę świadczoną przez pracownika – nie byłyby w ogóle uwzględniane przy porównaniu wynagrodzenia pracownika z minimalnym wynagrodzeniem za pracę. Ponieważ jednak definicja zawarta w *zasadach statystyki zatrudnienia i wynagrodzeń* w perspektywie tego porównania obejmowałaby zbyt szerokie spektrum świadczeń pracowniczych, to z mocy art. 6 ust. 5 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, wyłączono z tego „wynagrodzenia” nagrody jubileuszowe, odprawy emerytalne i rentowe oraz wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Należy jednak stanowczo podkreślić, że art. 6 ust. 5 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, gdyby obowiązywał bez art. 6 ust. 4 tejże ustawy, to nie dawałby podstaw do zaliczenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy do wynagrodzenia pracownika stanowiącego porównanie z wynagrodzeniem minimalnym za pracę.

Konkludując, stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją art. 6 ust. 4 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę w zakresie wskazanym w pytaniu prawnym z dnia 8 sierpnia 2012 r. i wyeliminowanie tego przepisu z porządku prawnego będzie miało ten skutek, że ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy nie będzie uwzględniany przy obliczaniu wysokości wynagrodzenia pracownika celem porównania z wynagrodzeniem minimalnym.

* * *

Mając to wszystko na względzie, orzeczono jak w sentencji.

/-/ Maciej Nawrocki

16 01 2013